

Arrest

nr. 230 379 van 17 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
                      2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ASSELMAN, die *loco* advocaat C. VAN CUTSEM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Aangaande A.R.Z.I. (verder: verzoekster)

“A. Feitenrelaas

U bent een Irakees staatsburger van Arabische origine, geboren op 16 april 1991 in Bagdad. U groeide op bij uw ouders en zus. U werd opgevoed als soennitische moslima.

Toen u nog klein was gingen uw ouders uit elkaar. Zowel uw vader als moeder hertrouwden. U heeft nog een halfbroer uit het tweede huwelijk van uw moeder. U verbleef om de week bij uw vader en bij uw moeder.

In 2005 huwde u met uw eerste man, D. X – de zoon van uw moeders zuster. Hij was parlamentslid, verbonden aan de partij van Asa'ib Ahl Alhaqq. Na uw huwelijk ging u bij hem in Mansour wonen. Op 10 oktober 2014 beviel u van uw dochter S.. Omwille van voortdurend misbruik in uw huwelijk besliste u om van D. te scheiden. D. stemde toe en ging ermee akkoord dat u de voogdij over jullie dochter zou krijgen, op voorwaarde dat u niet zou hertrouwen. In april 2016 scheidde u. Hierna ging u bij uw moeder en haar tweede man wonen. Omdat de situatie moeilijk was, verliet u uw moeders huis en huurde u vervolgens een eigen appartement in Bagdad Al Jadidah. U kon deze woning betalen met geld dat u had gekregen van uw eerste man. Ongeveer drie maand na de echtscheiding ontmoette u uw huidige man A.N.S.S.J. (CGVS 18/20088B, O.V. 8.721.988). Jullie begonnen een relatie met elkaar. Na een maand samen te zijn, huwden jullie elkaar op 29 augustus 2016 op religieuze wijze. Na dit huwelijk huurde uw huidige man een appartement waar jullie samen woonden. Uw eerste man was niet op de hoogte van dit huwelijk.

Uw man S. werkte samen met een oom in een juwelierszaak. Zij herstelden juwelen en kochten goud in. Uw man vertelde u dat zij problemen hadden met twee concurrenten H. S. en A. S., door wie hij ook bedreigd werd.

In de vierde maand van 2017 werden uw dochter en de oom van uw man gedood op straat door onbekende schutters. U vermoedde dat de concurrenten van uw man hierachter zaten. Na de dood van uw dochter kwam uw eerste man D. te weten dat u opnieuw was getrouwd. D. achtte u en S. verantwoordelijk voor de dood van S.. De clan van uw ex-man vond daardoor dat één van jullie twee zijn leven moest geven voor het leven van jullie dochter.

Een paar dagen na de dood van uw dochter werd uw man ontvoerd. Hij werd drie dagen vastgehouden en daarna vrijgelaten. Na de ontvoering van uw man bleven jullie nog twee a drie maand in Irak.

In de zomer van 2017 ontvluchtten jullie Irak. Jullie reisden naar Turkije. Vandaar maakten jullie de oversteek naar Griekenland. In Griekenland dienden jullie een verzoek tot internationale bescherming in, dat echter werd afgewezen. In het kamp kwamen jullie in contact met Getuigen van Jehova. Jullie spraken met hen en gingen regelmatig naar hun bijeenkomsten. U beschouwt zich sinds dan als een christen.

In Griekenland hoorden jullie dat er mensen in het opvangcentrum naar jullie kwamen zoeken. Jullie verlieten Griekenland na een jaar en 3-4 maanden daar en reisden met valse documenten naar België. Jullie kwamen hier aan 12 oktober 2018 en dienden een verzoek tot internationale bescherming in 16 oktober 2018.

Ter staving van jullie verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: drie medische attesten in verband met uw zwangerschap; een attest opgesteld in België, dat stelt dat u psychologische begeleiding krijgt; een overlijdensakte van uw dochter en één van de oom van uw man; een huwelijksakte van uw huwelijk met S.; een scheidingsakte van uw eerste man; een beroepsattest van uw man; en een attest van de clan van S..

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het psychologisch attest dat u voorlegde, kan worden afgeleid dat u lijdt aan symptomen van post traumatische stress. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaatgeneraal, en werd het persoonlijk onderhoud gevoerd met een protection officer met expertise in het interviewen van kwetsbare personen. In dit verband dient opgemerkt te worden dat zich geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden tijdens het verloop van beide horen op het CGVS.

In tegendeel, u slaagde erin gedurende beide gehoren omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot uw relaas. Op geen enkel moment bleek tijdens de gehoren dat uw psychologische toestand u verhinderde om uw verhaal te kunnen vertellen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij een terugkeer naar Irak vermoord te worden door uw ex-man D. (CGVS R. I p. 11). Uw man S. haalt eveneens problemen aan met Hassan Salim. Dit zou een machtig politicus zijn die commissie eiste op de verkoop van goud. Uw man weigerde die te geven en werd daardoor door Hassan Salim ontvoerd (CGVS S. II p. 11-12).

De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn echter niet geloofwaardig.

Zowel u als uw man vrezen bij een terugkeer naar Irak voor D. A. uw neef (langs moederskant), waarmee u op 13-jarige leeftijd trouwde. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan dit huwelijk of aan het voorgehouden profiel van D. A.

Zo verklaarde u dat uw ex-man in het Irakese parlement heeft gewerkt (CGVS R. II p. 11). Hij was gedurende lange periode parlementair lid en u dacht dat hij deze functie tot op heden nog steeds vervulde (CGVS R. I p. 7). Er kan dan ook verwacht worden dat u enig bewijs van het werk van uw ex-man zou kunnen voorleggen, wat u echter nalaat te doen. U verklaarde geen bewijs te hebben omdat u reeds lang gescheiden was. Er zou geen informatie over D. terug te vinden zijn online omdat hij bang was; er zouden veel problemen in het parlement en in Irak in het algemeen zijn (CGVS R. II p. 12). Deze verklaring volstaat niet. Indien uw eerste man daadwerkelijk lange tijd lid was van het Irakees parlement kan verwacht worden dat u dit zou kunnen aantonen met bewijsstukken, zoals artikels uit publieke bronnen, documenten van de partij waarvan hij lid was, etc, waarvan een deel ook online moet terug te vinden zijn. Dit compleet gebrek aan documentatie doet afbreuk aan het voorgehouden profiel van uw eerste man.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat er verschillende tegenstrijdigheden werden vastgesteld bij het overlopen van jullie personalia. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op de DVZ op 13 november 2018, dat u van uw geboorte tot uw huwelijk in de Al Jadidah wijk woonde. Na uw huwelijk verhuisde u naar de Al Gadier wijk waar u woonde tot het jaar 2017 (DVZ verklaringen R. nr. 10 p. 5). U zou op 30 december 2013 officieel getrouwd zijn met uw man S. A. N. (DVZ vragenlijst R. nr. 15a, p. 7). Uw man S., die gehoord werd op de DVZ op 7 december 2018, verklaarde tijdens het overlopen van zijn personalia dat hij van zijn geboorte tot en met het jaar 2013 in de 'Alfdaar' wijk in Bagdad Al Jadidah had gewoond. Sinds 2013 tot aan zijn vertrek op 26 of 27 april woonde hij in de Al Gadier wijk in Bagdad (DVZ verklaringen S. nr. 10 p. 5). Hij verklaarde met u te zijn gehuwd op wettelijke wijze op 30 december 2013 (DVZ verklaringen S. nr. 15a, p. 7). Uit de verklaringen die S. en u aflegden op het CGVS bleek echter dat jullie enkel op religieuze wijze trouwden en dit op 29 augustus 2016 (CGVS R. I p. 4). U zou bij uw familie in de Al Mashtal wijk hebben gewoond tot uw eerste huwelijk in 2005. Tijdens uw eerste huwelijk woonde u in de wijk Mansour tot en met uw echtscheiding in het jaar 2016. Na uw echtscheiding woonde u nog één maand bij uw moeder en haar tweede man in de Al Mashtal wijk. Hierna zou u in Bagdad Al Jadidah hebben gewoond voor een paar maand (CGVS R. I p. 3-4). Geconfronteerd met de verklaringen die u aflegde op de DVZ legde u uit dat Mashtal en Bagdad al Jadidah naast elkaar liggen (CGVS R. I p. 15). Dit vormt echter geen verklaring voor het feit dat u bij de DVZ vermeldde slechts op twee verschillende adressen te hebben gewoond, terwijl uit de verklaringen die u aflegde op het CGVS duidelijk blijkt dat u na uw beweerde scheiding nog elders woonde. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de wijk Mansour, waar u gewoond zou hebben met uw beweerde eerste man, níet in de buurt van Bagdad Al Jadidah, Mashtal of Al Gadeer zou liggen (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier), wat het dan ook eens zo raar maakt dat u deze woonplaats helemaal niet heeft vermeld tijdens uw gehoor op de DVZ. Geconfronteerd met de inconsistente verklaringen wat betreft uw huwelijk verklaarde u dat er tijdens de registratie een Tunesische of Marokkaanse tolk was die u niet had begrepen (CGVS R. I p. 15). Hoewel niet uitgesloten kan worden dat er misverstanden plaatsvonden tijdens het overlopen van personalia op de DVZ lijkt de kans dat dit gebeurd zou zijn in uw geval bijzonder klein. Uw man S. werd immers een maand na u op de DVZ geïnterviewd. Tijdens zijn interview werd exact dezelfde huwelijksdatum genoteerd. Het jaartal '2013' kwam eveneens terug bij het overlopen van de verschillende woonplaatsen van S., waardoor er dan ook weinig geloof gehecht kan worden aan het feit dat deze inconsistentie zou berusten op een misverstand met de tolk.

Omwille van deze tegenstrijdigheden kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw huwelijk met D. A., waardoor de rest van uw relaas op losse schroeven komt te staan.

Ook over de relatie die u met uw beweerde ex-man had na uw scheiding kunnen uw verklaringen niet overtuigen. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op de DVZ: "Op een bepaald moment, ik en mijn volgende man begonnen elkaar geregeld te zien. Toen mijn vroegere man dit te weten kwam is hij begonnen met mij te vervolgen en me te bedreigen en me te slaan. Op een bepaald moment, wanneer mijn ex-man te weten kwam dat ik een relatie heb met mijn volgende man, dan moesten we huwen (...) Wanneer mijn ex-man te weten kwam dat ik trouwde met mijn huidige man dan begon hij me te achtervolgen. Hij wilde mijn dochter van mij afnemen en ik kan niet leven zonder mijn dochter. Mijn ex-man ging later naar mijn familie en mijn clan en hij legde hen uit wat zijn standpunt was (...) Mijn ex-man ging verder met mij te stalken tot op het moment dat hij ontdekte waar ik woonde. (...)” (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Tijdens uw gehoren op het CGVS verklaarde u echter dat u geen problemen had met uw eerste man vóór de dood van uw dochter (CGVS R. II p. 11). Uw eerste man zou nooit geprobeerd hebben uw dochter van u af te nemen. Pas na de dood van uw dochter zou uw eerste man over uw relatie met S. te weten zijn gekomen (CGVS R. II p. 11-12). Deze twee versies van de feiten zijn echter moeilijk met elkaar verenigbaar. Dergelijke grove inconsistenties doen dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder dient er opgemerkt te worden dat er niet zomaar geloof gehecht kan worden aan de dood van uw dochter. Om te beginnen is het opmerkelijk dat u buiten de overlijdensakte van uw dochter – waarvan u slechts een kopie voorlegde – het CGVS geen enkel identiteitsdocument van uw dochter kan bezorgen. Dit is zeer opmerkelijk. Gezien u de voogdij had over uw dochter, kan van u verwacht worden dat u over enige documenten van uw dochter zou beschikken. U verklaarde dat de originele documenten van uw dochter bij haar vader lagen. U gebruikte zelf een kopie van de documenten, die u echter evenmin kon voorleggen aangezien die op uw oude telefoon zouden staan die u kwijtspeelde (CGVS R. I p. 10).

Verder dient opgemerkt te worden dat u inconsistente verklaringen aflegde over de gebeurtenissen die plaatsvonden de dag van uw dochters dood. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op de DVZ dat de oom van uw man S. uw dochter kwam ophalen. Toen ze buiten gingen hoorden jullie schoten. Jullie gingen buiten kijken en ontdekten de dochter die gedood was (CGVS vragenlijst R. nr. 3.5). U legde eveneens een attest voor van psychologische opvolging. In dit attest worden uw verklaringen geciteerd, die in dezelfde lijn liggen met de verklaringen die u aflegde op de DVZ. U zou volgens deze psychologe hebben verklaard dat u buiten schreeuwen hoorde, dat u ging kijken wat er aan de hand was en uw dochter en de nonkel van uw man vermoord en bedekt met bloed in de auto zag (zie document 4 in groene map). Tijdens uw gehoor op het CGVS legde u echter andere verklaringen af. Zo verklaarde u dat uw dochter werd opgehaald door de oom van uw man. Enige tijd later werd uw man opgebeld door een andere oom. Die vertelde hem dat zijn oom en een meisje werden doodgeschoten en dat de politie kwam die hen meenam naar het ziekenhuis. Jullie gingen vervolgens naar de plaats van het incident. Uw dochter en de oom van uw man waren hier niet meer, maar waren reeds in het ziekenhuis. Jullie gingen vervolgens naar het ziekenhuis waar u het lichaam van uw dochter zag (CGVS R. I p.11-12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen verklaarde u dat de psycholoog een Tunesische vrouw was die jullie dialect niet verstond (CGVS R. II p. 14). Het is echter weinig geloofwaardig dat zowel tijdens uw gehoor op de DVZ als tijdens uw psychologische consultatie hetzelfde misverstand zou hebben plaatsgevonden. Deze inconsistente verklaringen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de omstandigheden waarin uw dochter gestorven zou zijn.

S. slaagde er tijdens zijn gehoor op de DVZ niet in de dood van S. juist te situeren. Wanneer hij gevraagd werd hoeveel tijd er zat tussen de dood van S. en zijn ontvoering verklaarde hij dit niet te weten. Gevraagd hoeveel tijd ongeveer tussen de twee gebeurtenissen zat moest hij opnieuw het antwoord schuldig blijven. Hij verklaarde ontvoerd te zijn tussen de vierde en de vijfde maand. Een paar dagen na zijn ontvoering vertrok hij. Gevraagd in welke maand hij de dood van S. dan zou situeren verklaarde hij dit niet te weten. Nogmaals gevraagd of hij geen enkel idee had wanneer uw dochter stierf of hoe lang voor zijn ontvoering of voor zijn vertrek uit Irak dit was, verklaarde hij problemen te hebben met zijn geheugen (CGVS vragenlijst S. nr. 3.5). Deze uitleg volstaat niet. Van dergelijke ingrijpende gebeurtenissen kan immers wel verwacht worden dat ze als het ware in het geheugen gegrift staan van degene die ze doormaakt. Er kan dan ook verwacht worden dat S. ten minste bij benadering zou kunnen zeggen wanneer de gebeurtenissen plaatsvonden, en op zijn minst enige indicatie zou kunnen geven van hoeveel tijd er tussen die twee traumatische gebeurtenissen zou zitten. S. legde een medisch attest voor waarin verschillende littekens werden beschreven.

Er werd genoteerd dat een van de verwondingen die hij zou hebben opgelopen in 2015 ervoor zorgde dat hij cognitieve problemen heeft. Uit het medisch attest blijkt echter niet dat zijn cognitief geheugen dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. De loutere vermelding dat uw man geheugenproblemen zou hebben, waarbij verder geen info wordt gegeven over de aard of de ernst van deze problemen vormt aldus geen verschoning voor de vaststellingen gemaakt. In dit verband kan er trouwens op gewezen worden dat uit een analyse van de gehoorverslagen blijkt dat uw man wel degelijk in staat was om gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen (namen, data, plaatsen, e.d.) af te leggen. De vaagheid die werd vastgesteld betreft bovendien geen detail maar heeft betrekking op elementen die aan de essentie van jullie vervolgingsvrees raken. Dit attest vermag bijgevolg niet de geloofwaardigheid van S. verklaringen te herstellen.

Er kan evenmin geloof gehecht worden aan de ontvoering van uw man. Hoewel u tijdens uw gehoor op de DVZ sprak over de ontvoering van uw man in 2017 zweeg u hierover in alle talen tijdens uw eerste gehoor op het CGVS. Gevraagd om alle incidenten te vertellen die plaatsvonden in Irak, vertelde u over uw eerste huwelijk, scheiding en de dood van uw dochter. Nergens vermeldde u de ontvoering van S. (CGVS R. I p. 11). U vertelde dat uw man bedreigd werd door H. S. en A. S.. Gevraagd of jullie buiten de dood van uw dochter en de bedreigingen door H. en A. nog andere zaken hadden meegemaakt antwoordde u van niet. Uit uw verklaringen bleek dat de bedreigingen van H. en A. louter telefonisch waren. Gevraagd of S. nog andere problemen had buiten deze telefonische bedreigingen vertelde u dat hij niets aan u verteld had over andere problemen. Nogmaals gevraagd of uw man niets anders meemaakte dan telefonische bedreigingen antwoordde u het niet te weten. Wanneer u verteld werd dat u tijdens uw interview op de DVZ nog over een ander incident sprak en gevraagd werd of u wist waarover het ging, antwoordde u dat het eigenlijk hetzelfde was als het gehoor op het CGVS (CGVS R. I p. 13). Pas wanneer u geconfronteerd werd met het feit dat u tijdens uw gehoor op de DVZ had gezegd dat uw man nog iets had meegemaakt na de dood van uw dochter verklaarde u dat hij ontvoerd werd. U zou dit niet eerder hebben verteld omdat u veel vergat door de zwangerschap en door uw problemen (CGVS R. I p. 13). Het lijkt echter weinig aannemelijk dat u dergelijke ingrijpende gebeurtenis als de ontvoering van uw eigen man – waardoor u drie dagen alleen en doodsbang thuis zat (CGVS R. II p. 12) – zou zijn vergeten. Deze vage verklaringen omtrent de gebeurtenissen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan. Verder dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over de motieven van de ontvoering van uw man evenmin consistent zijn. Zo bleek immers uit de verklaringen die u aflegde tijdens uw gehoor op de DVZ dat uw ex-man verantwoordelijk was voor de ontvoering van uw man. U verklaarde immers: “Na enige tijd mijn man werd bedreigd door mijn ex-man en na een zekere tijd mijn man werd gekidnap, ontvoerd. (...) Ik wil hier preciseren dat mijn ex-man probeerde om mijn dochter te kidnappen om mij te doen afzien, maar dat dit niet gelukt is omdat mijn dochter werd gedood. Ze slaagden er dus niet in om haar te kidnappen. En dan ging hij verder om mij te doen afzien door mijn man te kidnappen.” (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Dit terwijl uit de verklaringen die u aflegde tijdens uw gehoren op het CGVS blijkt dat u geen idee of vermoeden heeft door wie uw man werd ontvoerd, noch dat u in het verleden evenmin dergelijk vermoedens heeft gehad (CGVS R. II p. 13). Geconfronteerd met de verklaringen die u aflegde op de DVZ verklaarde u dat het interview met de tolk slecht was omdat u de tolk niet snapte en dat de tolk u duidelijk niet begreep (CGVS R. II p. 14). Dit lijken louter post factum verklaringen ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheden. Uit niets in het DVZ verslag blijkt immers dat er zich problemen hebben voorgedaan tussen u en de tolk. Meer zelfs, uw verklaringen op de DVZ werden gedetailleerd genoteerd en er werden u meerdere bijvragen gesteld om er zeker van te zijn dat uw verhaal correct begrepen werd. Indien er daadwerkelijk zulke ernstige problemen hadden plaatsgevonden kan bovendien verwacht worden dat u deze zou vermelden bij aanvang van uw gehoor op het CGVS wanneer u hiernaar gevraagd werd. U vertelde slechts dat er bij uw gehoor op de DVZ één of twee woorden anders geschreven werden en niet in uw dialect werden genoteerd. U twijfelde of uw verklaringen daardoor juist of fout werden geïnterpreteerd, maar maakte deze twijfel niet kenbaar op de DVZ toen zij uw verklaringen voorlasen, noch aan uw advocaat toen zij met u uw verklaringen overliep. U kon evenmin vertellen welke zaken er volgens u anders zouden zijn genoteerd (CGVS R. I p. 2-3). Indien er daadwerkelijk fouten gebeurden in de neerslag van uw verklaringen kan echter van u verwacht worden dat u dit zou aangeven én dat u op de hoogte zou zijn van de fouten die gebeurd waren. Uw vage verklaringen laten niet toe te concluderen dat er fouten zouden zijn gebeurd. S. verklaarde dan weer dat zijn ontvoering kaderde in de problemen die hij had met H. S.. H. S. zou naar zijn winkel gekomen zijn om commissie te vragen. Hij gaf S. drie dagen de tijd om hem het geld te bezorgen. Hij bedreigde S.. Na deze drie dagen werden S. en S. oom gedood door H. S.. De ontvoering van S. enige tijd later zou ook door H. S. zijn gebeurd (CGVS S. II p. 12-13).

Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan de ontvoering van uw man, noch aan de dood van uw dochter, kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen met H. S. die uw man zou hebben gehad.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uw man aanhaalde dat hij een ander probleem had omwille van zijn achternaam 'A.N.'. Dit zou voor de milities een groot probleem vormen omwille van het feit dat Saddam Hoessein van dezelfde stam afkomstig is. S. verklaarde dat zijn ouders gedwongen waren Tikrit te verlaten. Hij zou omwille van deze naam gediscrimineerd worden, en ondanks zijn goede punten niet naar de faculteit ingenieurswetenschappen zijn mogen gaan, zijn ooms zouden 50.000 EUR in plaats van tien dollar hebben moeten betalen voor het bekomen van een elektronische identiteitskaart, hij zou bij de aankoop van een nieuwe auto veel langer dan normaal moeten wachten,... (CGVS S. II p. 17-18).

Omwille van de algemene ongeloofwaardigheid van jullie verklaringen – jullie legden ongeloofwaardige verklaringen af omtrent jullie geloof, huwelijk, woonplaatsen en meegemaakte vervolgingsfeiten – kan dit feit niet zomaar voor waar aangenomen worden. Enkele vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bewering. Zo dient immers opgemerkt te worden dat S. tijdens zijn gehoor op de DVZ verklaarde in Bagdad te zijn geboren. Hij haalde aan van zijn geboorte tot en met het jaar 2013 in Bagdad Al Jadidah te hebben gewoond (DVZ vragenlijst nr. 4, 5, 10 p. 5). Nergens vermeldde hij enige link met Tikrit. Pas tijdens het overlopen van zijn geboorteplaats en woonplaatsen op het CGVS vertelde hij dat hij geboren werd in Tikrit. Wanneer werd opgemerkt dat er eerder Bagdad werd genoteerd tijdens zijn aanvraag, verklaarde hij dat zijn burgerlijke stand naar Bagdad verhuisde toen zijn familie in Bagdad ging wonen (CGVS S. I p. 2-3). Dit vormt echter nog steeds geen verklaring voor het feit dat S. naliet te vertellen dat hij tot zijn vijfde jaar in Tikrit zou hebben gewoond en daar ook werd verdreven. Deze vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze feiten.

Verder dient opgemerkt te worden dat – indien S. in Irak werkelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen omwille van het behoren tot deze stam – er verwacht kan worden dat hij enige documenten zou kunnen voorleggen waaruit blijkt dat hij ook effectief tot deze stam behoort. Buiten een kopie van jullie huwelijksakte legde hij echter geen enkel officieel identiteitsdocument neer waarmee hij zijn behoren tot de stam aannemelijk kan maken. Over het ontbreken van de documenten legde hij inconsistente verklaringen af. Zo verklaarde hij tijdens zijn gehoor op de DVZ dat zijn paspoort werd gestolen in het kamp in Griekenland, net als zijn identiteitskaart en geboorteakte. Hij zou een kopie van dit alles op memorycard hebben (DVZ vragenlijst S. nr. 27-29, p. 11). Wanneer hij tijdens zijn tweede gehoor op het CGVS werd gevraagd naar identiteitsdocumenten vertelde S. enkel dat hij een kopie van zijn paspoort reeds afgaf. Geconfronteerd met de verklaringen op de DVZ antwoordde hij alle documenten kwijt te zijn geraakt onderweg. De USB stick met documenten zou eveneens kwijt zijn. Wanneer hij nogmaals werd gevraagd of hij dan nog een kopie van zijn paspoort had verklaarde S. opeens dat hij zijn assistent om hulp zou vragen en dat hij zijn documenten, rijbewijs, woonstkaart, identiteitskaart en nationaliteitsbewijs in zijn mailbox zou zoeken en deze documenten de dag na het gehoor zou opsturen (CGVS S. II p. 18). Het CGVS ontving tot op heden echter geen documenten.

Daarenboven lijkt het niet geloofwaardig dat – indien S. werkelijk enige vrees zou hebben omdat hij tot de Al Nossri stam zou behoren – hij dit niet eerder zou hebben vermeld. Zo laat hij na enige vrees met betrekking hiermee te formuleren tijdens zijn DVZ gehoor. Nergens tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS haalt hij dit aan. Gevraagd waarom S. dit niet eerder vertelde, verklaarde hij dat hij zich voor zijn interview niet voorbereide, maar gewoon vertelde wat hij meemaakte (CGVS S. II p. 18). Nochtans beweert S. dat al zijn problemen met de milities gelinkt zijn aan zijn achternaam, ook de problemen met D. en S. zouden hiermee te maken hebben. Ze wisten immers dat hij van Al Nossri was en dat deze stam heel zwak zou staan in het land en geen steun kreeg (CGVS S. II p. 17). In dit opzicht is het des te opmerkelijk dat S. deze problemen niet eerder zou hebben vermeld.

Uit geheel van bovenstaande vaststellingen kan dan ook niet afgeleid worden dat S. tot de Al Nossri stam zou behoren, noch dat hier enige vrees mee gepaard zou gaan.

Zowel u als uw man haalden daarenboven aan in Griekenland bekeerd te zijn tot het christendom, en meer bepaalt tot de 'Getuigen van Jehova' (CGVS R. I p. 3, 14, CGVS S. I p. 3). Gevraagd of u een vrees had in Irak met betrekking tot uw bekering, verklaarde u dat u vreesde te worden vermoord.

De overheid in Irak zou in handen zijn van sjiïeten die angstig zijn voor alle andere groeperingen (CGVS R. I p. 14). Ook uw man S. verklaarde dat hij in Irak veel problemen zou krijgen indien hij als jonge man van geloof zou veranderen (CGVS S. II p. 5).

Er kan echter geen geloof gehecht worden aan jullie voorgehouden bekering.

Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat zowel u als uw man beweerden reeds een sterke affiniteit met het christendom te hebben gehad in Irak zelf. Uw man verklaarde dat hij voor 'Gorish', een christelijke vrouw, had gewerkt waarmee hij later bevriend geraakte. Hij zou haar verschillende keren per week naar een katholieke kerk in de wijk 'Karadat Maryam' hebben gebracht, waar hij kaarsjes brandde en smeekbeden deed aan de profeet Jezus (CGVS S. II p. 4-5). S. verklaarde dat zijn liefde voor het christendom aangeboren was in zijn hart en dat hij, toen hij in 2010 naar de kerk ging dit zonder nadenken deed (CGVS S. II p. 7). Uzelf zou verschillende christelijke vriendinnen hebben met een beter karakter en een betere ziel dan uw islamitische vriendinnen. U zou zich op uw gemak hebben gevoeld bij uw islamitische vriendinnen thuis (CGVS R. II p. 4). In Griekenland zouden jullie voor het eerst met de Getuigen van Jehova in contact zijn gekomen. Jullie spraken deze mensen zelf aan toen ze naar het kamp kwamen, omdat jullie reeds met het idee speelden jullie naar het christendom te bekeren (CGVS R. II p. 3-4). U zou zich reeds sinds uw verblijf in Griekenland als christen beschouwen (CGVS R. I p. 14). S. verklaarde zich vanaf juni 2018 als christen te zien (CGVS S. I p. 3). In dit opzicht is het dan ook zeer vreemd dat jullie niets over dit asielmotief zouden hebben verteld tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), des te meer gezien jullie zelf een vrees aanhalen met betrekking tot een bekering. U en uw man werden respectievelijk in november en december door ambtenaren van de DVZ gehoord. Wanneer jullie gevraagd werden naar jullie religie verklaarden jullie allebei echter soennitische moslims te zijn (DVZ vragenlijst R. nr. 9, p. 5, DVZ vragenlijst S. nr. 9 p. 5). Gevraagd waarom u tijdens uw gehoor op de DVZ verklaarde moslima te zijn, antwoordde u dit niet te weten. U verklaarde slechts dat op de identiteitskaart die u indiende stond dat u moslima was, en dat u op basis daarvan verklaarde moslima te zijn (CGVS R. I p. 14). Deze verklaring volstaat niet. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u geen identiteitsdocumenten voorlegde. Indien u zich daadwerkelijk als christen beschouwde en hierdoor een vrees voor vervolging bij terugkeer naar Irak zou lopen, lijkt het bovendien weinig geloofwaardig dat u tegenover de Belgische asielinstanties zou verklaren moslim te zijn, en wanneer u gevraagd werd naar uw vrees bij terugkeer in Irak, hier evenmin iets over te zeggen. Uw man verklaarde als uitleg hiervoor dan weer dat hem veel vragen werden gesteld en dat op het paspoort dat hij voorlegde stond dat hij een moslim was (CGVS S. I p. 3). Er dient echter opgemerkt te worden dat op het Irakese paspoort geen religie wordt vermeld. Het feit dat jullie jullie bekering/affiniteit voor het christendom nalaten te vermelden, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan.

Verder dient opgemerkt te worden dat jullie vage verklaringen afleggen omtrent de beweegredenen die jullie van de islam zouden hebben doen afkeren. Zo beweerde u zich van de islam te hebben afgekeerd omdat u hier niets van kende. Tegelijkertijd dient opgemerkt te worden dat u geen enkele moeite deed iets over de islam te weten te komen. Gevraagd naar het waarom verklaarde u dat u de islam niet leuk vond omdat u een hoofddoek moest dragen, moest thuisblijven en geen korte kledij mocht aandoen. De motieven die u aanhaalt om u tot een andere godsdienst te wenden zijn dan ook eerder utilitair, zoals het kunnen kleden hoe u wilt,... U zegt dat de liefde u aantrok in het christendom, maar wist niet of deze binnen de islam eveneens belangrijk is (CGVS R. II p. 5-6). Verder verklaarde uzelf niet onmiddellijk overtuigd te zijn geraakt van de Jehova's. Dit zou enige tijd hebben gekost. Uw verklaringen over de manier waarop u overtuigd geraakte, blijven echter zeer vaag. Zo legde u zelf uit dingen in 'het boek' te hebben gehoord die u overtuigden. Wanneer u vervolgens gevraagd werd welke zaken u dan overtuigden moest u elk antwoord schuldig blijven. U verklaarde zich niet goed te voelen en wilde pauzeren. Ook na deze pauze kon u echter geen duidelijk antwoord geven op deze vraag, nochtans iets dat u zelf spontaan had vermeld (CGVS R. II p. 8). Op basis van dergelijke verklaringen kan men dan ook bezwaarlijk besluiten dat uw 'afkeer' van de islam en de motivatie u te bekeren tot een ander geloof u is ingegeven door een gegronde en weloverwogen persoonlijke ontwikkeling en een evolutie van inzichten in uw eigen geloof.

Uzelf verklaarde reeds in Irak over het christendom te hebben gehoord van uw christelijke vriendinnen (CGVS R. I p. 4). Verder zouden jullie in het kamp in Griekenland een Syrische buurvrouw hebben die zich had aangesloten bij de Getuigen van Jehova. Zij kwam samen met haar man bij jullie langs om jullie uitleg over het geloof te geven, ongeveer een uur per dag (CGVS R. II p. 4). In Griekenland gingen jullie één tot twee keer per week naar ontmoetingen met de Getuigen van Jehova. Hier was niet vaak een tolk bij aanwezig (CGVS R. II p. 8).

De personen die jullie daar leerden kennen brachten jullie in contact met de gemeenschap in België. Twee a drie maand na jullie aankomst in België begonnen jullie naar ontmoetingen van de Getuigen van Jehova in België te gaan (CGVS R. II p. 8). Sinds jullie van centrum verhuisden, komen twee Getuigen, C. en S., elke vrijdag bij jullie langs in het centrum om samen het nieuwe geloof te bestuderen (CGVS R. II p. 6). Gezien jullie regelmatig contact hadden met de leden van de geloofsgemeenschap en gezien jullie deelnamen aan lezingen en ontmoetingen kan dan ook verwacht worden dat jullie reeds enige kennis over het geloof van de Getuigen van Jehova zouden hebben. Zelfs de basiskennis ontbrak jullie echter. Zo verklaarde u dat er naar de ontmoetingen in België iemand kwam die een beetje Arabisch sprak en die een presentatie met een groot scherm deed over de verhalen uit het Heilig Boek. Gevraagd over deze verhalen te vertellen, verklaarde u zich dit niet te herinneren. U kon slechts vertellen dat er verhalen waren over een heilige persoon die Paulus heette (CGVS R. II p. 6). Omwille van de zwangerschap en het feit dat u zich psychisch niet goed voelde, kon u niet alles vatten wat er over het geloof verteld werd. Gevraagd naar lezingen die u waren bijgebleven verklaarde u alles te zijn vergeten. Wanneer u gevraagd werd wat er dan precies in het Heilig Boek staat verklaarde u slechts "Verhalen en dingen. Geen verhaal verhaal, hoe moet ik het uitleggen?" Aangemoedigd om toch te proberen hierover te spreken vertelde u dat in het Heilig Boek geschreven werd over "Jehova" of God, en over het feit dat je dicht bij hem moet blijven, over het feit dat hij barmhartig is en graag vergeeft. Opnieuw gevraagd wat voor verhalen er dan in het Heilig Boek staan, antwoordde u naast de kwestie (CGVS R. II p. 7). U wist niet door wie het Heilig Boek werd geschreven, wist niet of het Heilig Boek uit verschillende delen bestond en twijfelde sterk of het Heilig Boek ook nog Bijbel werd genoemd (CGVS R. II p. 7). Gevraagd over wie – naast Paulus – nog werd geschreven in het Heilig Boek, verklaarde u dit niet te weten. U wist niet welke personen nog belangrijk waren voor de Jehova's, noch of de Jehova's feestdagen vierden. Gevraagd naar Jezus Christus verklaarde u dat dit de zoon van God was. De Heilige Maria zou getrouwd zijn met Jozef en dan een kind hebben gemaakt dat Jezus noemde. Hij werd gekruisigd om de fouten van de mensen goed te maken. U wist echter niets anders over Jezus, kon niets vertellen over zijn leven, wist niet door wie of waarom Jezus werd gekruisigd, noch welke zaken er voor zijn dood gebeurden. U weet evenmin hoe Jehova's tegenover mensen van een andere religie of strekking staan, opmerkelijk gezien uzelf uit een islamitische context afkomstig bent (CGVS R. II p. 9). U verklaarde zelf nog student te zijn, maar wil zich in de toekomst graag laten dopen. Uw dochter zou na haar geboorte gedoopt worden door de Getuigen van Jehova (CGVS R. II p. 9-10). Uit informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter de Getuigen van Jehova de doop zien als een symbool van persoonlijke toewijding aan God, de belangrijkste belofte die iemand kan maken. Pasgeboren kinderen kunnen hier niet bewust voor kiezen en worden dan ook niet gedoopt. Uw verklaringen hieromtrent kunnen dan ook niet kloppen. Uw man S. kon weinig meer dan u vertellen. Hoewel hij in Griekenland naar de kerk ging met zowel katholieken als jehova's, kon hij niets vertellen over enige verschillen tussen de Jehova's en de katholieken (CGVS S. II p. 8). S. wist dat het Heilig Boek door verschillende personen werd geschreven (en gaf de namen Paulus en Johannes), maar kon niet vertellen wat er dan precies in het Heilig Boek stond. Hij vertelde in Jezus te geloven, maar refereerde steeds naar hem als 'profeet'. Hoewel S. beweerde veel verhalen over Jezus te kennen, kon hij niets anders vertellen dan dat Jezus doden terug tot leven zou kunnen wekken. S. kon niet op meer verhalen over Jezus komen en kon evenmin iets vertellen over diens geboorte (CGVS S. II p. 9). Jullie zelf verklaarden dat jullie nog maar studenten waren en nog niet echt bekeerd waren tot het christendom. Zo verklaarden jullie de lacunes in jullie kennis. Jullie vage en incorrecte verklaringen laten dan ook niet toe te constateren dat jullie een oprechte en diepgewortelde overtuiging en intentie hebben om zich tot het geloof van de Getuigen van Jehova te bekeren. Het lijkt immers niet geloofwaardig dat jullie zo weinig wezenlijks zouden kunnen vertellen over de kern van een geloof waartoe jullie beweren zich in de toekomst te zouden willen bekeren.

Geheel aan bovenstaande vaststellingen laten dan ook niet toe te concluderen dat jullie in Irak een gegronde vrees voor vervolging zouden dienen te koesteren omwille van jullie afkeer tot de islam en jullie genegenheid voor het christendom.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 paragraaf 2 a) of b) bestaat.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.*

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschoefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door jullie voorgelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande conclusie. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u van uw Irakese documenten (scheidingsakte, huwelijksakte, overlijdensakte van uw dochter en van de oom van S. en de brief van de stam van S.) slechts een kopie kan voorleggen, waardoor de authenticiteit ervan moeilijk na te gaan is. Deze documenten hebben verder onvoldoende bewijskracht voor het aantonen van uw gegronde vrees voor vervolging. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Irak met betrekking tot het verkrijgen van documenten, wat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert. De medische documenten die u voorlegt in verband met uw zwangerschap vertellen niets over uw vrees bij terugkeer naar Irak. Zoals reeds eerder beargumenteerd kan het attest dat S. neerlegde jullie geloofwaardigheid niet herstellen. Het attest biedt geen verklaring voor de vastgestelde vaagheden en inconsistenties, net zo min het een bewijs vormt van de voorgehouden vervolgingsfeiten. In het psychologisch attest dat u voorlegde wordt uw relaas beschreven. Er wordt tevens vermeld dat u lijdt aan symptomen van post-traumatische stress. U zou nachtmerries hebben slaapproblemen, paniekaanvallen, verlatingsangst, obsessieve gedachten rond het idee "de dood",.... Zoals reeds eerder aangehaald kan er echter geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Meer zelfs, tussen uw relaas op het CGVS en de verklaringen die genoteerd werden in het psychologisch attest, werden inconsistenties opgemerkt. Dit attest vormt aldus geen bewijs dat uw psychische moeilijkheden een rechtstreeks gevolg zouden zijn van uw beweerde vervolgingsfeiten en vermag bijgevolg niet de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

In naam van uw man A.N.S.S.J. (CGVS 18/20088B, O.V. 8.721.988) werd dezelfde beslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u op het moment van de persoonlijke onderhouden zwanger was, met bevalling voorzien op 30 augustus 2019.”

1.2. Aangaande A.N. S. S.J. (verder: verzoeker)

“A. Feitenrelaas

U bent een Irakees staatsburger van Arabische origine, geboren op 31 juli 1995 in Tikrit. U groeide op bij uw ouders, broers en zussen. Op 5-jarige leeftijd verhuisde u met uw familie uit Tikrit naar Bagdad, waar jullie in de wijk Al Jadidah gingen wonen.

U maakte uw middelbare school af en studeerde voor één semester rechten aan de Bagdad Universiteit. Uw oom H. was juwelier. U hielp hem in zijn zaak. H. S. was een parlamentslid die bij jullie en bij andere winkeliers langskwam om (op illegale wijze) ‘commissie’ te vragen.

In het jaar 2016 leerde u uw vrouw R. X (CGVS 18/20088, O.V. 8.721.988) kennen. U trouwde met haar in augustus 2016, ondanks het feit dat zij van haar eerste man (waarvan zij was gescheiden), enkel het hoederecht over haar dochter S. mocht behouden indien zij niet zou hertrouwen.

Op zeker moment besliste u in de juwelierszaak te handelen zonder medeweten van H. S.. U veranderde de prijs van het goud zonder het hem te laten weten. H. S. ontdekte dit en kwam bij u langs om zijn deel van de commissie op te vragen. Hij gaf u drie dagen de tijd om te betalen. U betaalde echter niet. Na deze drie dagen liet H. S. uw oom vermoorden, waarbij ook S., de dochter van R. gedood werd. D., de eerste man van R., kwam na de dood van S. te weten dat zij was hertrouwd. Hij achtte u verantwoordelijk voor de dood van S. en bracht uw stam hiervan op de hoogte. Zij stelden een document op, waaruit bleek dat u door hen als een vrije vogel werd beschouwd.

Enkele dagen na de dood van S. werd u door handlangers van H. S. ontvoerd en drie dagen lang vastgehouden. U werd vrijgelaten nadat u de inhoud van de kluis uit uw winkel aan H. S. had gedoneerd. Na uw vrijlating ging u naar het huis van uw familie. Uw vader en oom brachten u naar het ziekenhuis. Daar kreeg u geen verzorging. U beweert omwille van het feit dat D. A., R.’s eerste man parlamentslid was en u dood wou. U ging daarop naar R.. Jullie verlieten Bagdad dezelfde dag en vluchtten naar Noord-Irak. Via Turkije reisden jullie naar Griekenland.

In Griekenland dienden jullie een verzoek tot internationale bescherming in, dat echter werd afgewezen. In het kamp kwamen jullie in contact met Getuigen van Jehova. Jullie spraken met hen en gingen regelmatig naar hun bijeenkomsten. U beschouwt zich sinds dan als een christen.

In Griekenland hoorden jullie dat er mensen in het opvangcentrum naar jullie kwamen zoeken. Jullie verlieten Griekenland na een jaar en 3-4 maanden daar en reisden met valse documenten naar België. Jullie kwamen hier aan 12 oktober 2018 en dienden een verzoek tot internationale bescherming in 16 oktober 2018.

Midden juli had u contact met uw familie in Irak. Ze vertelden u dat uw broer vermist zou zijn en ze reeds sinds een maand geen nieuws meer over hem hebben. Hij zou nooit zijn aangekomen op het examen waarnaar hij vertrok. D. A. zou achter de verdwijning van uw broer zitten.

Ter staving van jullie verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer; drie medische attesten in verband met de zwangerschap van R., een attest opgesteld in België, dat stelt dat R. psychologische begeleiding krijgt, een overlijdensakte van S. en één van uw oom, een huwelijksakte van uw huwelijk met R., een scheidingsakte van R. en haar eerste man, een beroepsattest en een attest van uw clan.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U verklaarde tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zelf dat u lijdt aan een probleem en niet in staat bent om zich degelijk bepaalde gebeurtenissen te herinneren. U zou tijd nodig hebben vooraleer u alles kon uitleggen of zeggen. U verklaarde dat u tijdens uw gehoor op de DVZ voldoende tijd had gekregen om de vragen te beantwoorden (CGVS vragenlijst nr. 3.8). Om op passende wijze tegemoet te komen aan deze nood, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaatgeneraal, en werd het persoonlijk onderhoud gevoerd met een protection officer met expertise in het interviewen van kwetsbare personen. In dit verband dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw twee gehoren op het CGVS wél in staat was gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot de voorgehouden vervolgingsfeiten. U antwoordde bovendien bevestigend wanneer u op het einde van uw gehoor gevraagd werd of u alle redenen voor uw verzoek tot internationale bescherming had kunnen vertellen en had geen bijkomende opmerkingen (CGVS II S. p. 18-19).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw vrouw R. X (CGVS 18/20088, O.V. 8.721.988). In het kader van het door haar ingediende verzoek tot internationale bescherming is het CGVS overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan in uw hoofde dezelfde beslissing worden genomen.

De beslissing van uw vrouw werd als volgt gemotiveerd:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het psychologisch attest dat u voorlegde, kan worden afgeleid dat u lijdt aan symptomen van post traumatische stress. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaatgeneraal, en werd het persoonlijk onderhoud gevoerd met een protection officer met expertise in het interviewen van kwetsbare personen. In dit verband dient opgemerkt te worden dat zich geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden tijdens het verloop van beide gehoren op het CGVS. In tegendeel, u slaagde erin gedurende beide gehoren omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot uw relaas. Op geen enkel moment bleek tijdens de gehoren dat uw psychologische toestand u verhinderde om uw verhaal te kunnen vertellen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij een terugkeer naar Irak vermoord te worden door uw ex-man D.r (CGVS R. I p. 11). Uw man S. haalt eveneens problemen aan met Hassan Salim. Dit zou een machtig politicus zijn die commissie eiste op de verkoop van goud. Uw man weigerde die te geven en werd daardoor door Hassan Salim ontvoerd (CGVS S. II p. 11-12).

De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn echter niet geloofwaardig.

Zowel u als uw man vrezten bij een terugkeer naar Irak voor D. A., uw neef (langs moederskant), waarmee u op 13-jarige leeftijd trouwde. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan dit huwelijk of aan het voorgehouden profiel van D. A..

Zo verklaarde u dat uw ex-man in het Irakese parlement heeft gewerkt (CGVS R. II p. 11).

Hij was gedurende lange periode parlementair lid en u dacht dat hij deze functie tot op heden nog steeds vervulde (CGVS R. I p. 7). Er kan dan ook verwacht worden dat u enig bewijs van het werk van uw ex-man zou kunnen voorleggen, wat u echter nalaat te doen. U verklaarde geen bewijs te hebben omdat u reeds lang gescheiden was. Er zou geen informatie over D. terug te vinden zijn online omdat hij bang was; er zouden veel problemen in het parlement en in Irak in het algemeen zijn (CGVS R. II p. 12). Deze verklaring volstaat niet. Indien uw eerste man daadwerkelijk lange tijd lid was van het Irakees parlement kan verwacht worden dat u dit zou kunnen aantonen met bewijsstukken, zoals artikels uit publieke bronnen, documenten van de partij waarvan hij lid was, etc, waarvan een deel ook online moet terug te vinden zijn. Dit compleet gebrek aan documentatie doet afbreuk aan het voorgehouden profiel van uw eerste man.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat er verschillende tegenstrijdigheden werden vastgesteld bij het overlopen van jullie personalia. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op de DVZ op 13 november 2018, dat u van uw geboorte tot uw huwelijk in de Al Jadidah wijk woonde. Na uw huwelijk verhuisde u naar de Al Gadier wijk waar u woonde tot het jaar 2017 (DVZ verklaringen R. nr. 10 p. 5). U zou op 30 december 2013 officieel getrouwd zijn met uw man S. X (DVZ vragenlijst R. nr. 15a, p. 7). Uw man S., die gehoord werd op de DVZ op 7 december 2018, verklaarde tijdens het overlopen van zijn personalia dat hij van zijn geboorte tot en met het jaar 2013 in de 'Alfdaar' wijk in Bagdad Al Jadidah had gewoond. Sinds 2013 tot aan zijn vertrek op 26 of 27 april woonde hij in de Al Gadier wijk in Bagdad (DVZ verklaringen S. nr. 10 p. 5). Hij verklaarde met u te zijn gehuwd op wettelijke wijze op 30 december 2013 (DVZ verklaringen S. nr. 15a, p. 7). Uit de verklaringen die S. en u aflegden op het CGVS bleek echter dat jullie enkel op religieuze wijze trouwden en dit op 29 augustus 2016 (CGVS R. I p. 4). U zou bij uw familie in de Al Mashtal wijk hebben gewoond tot uw eerste huwelijk in 2005. Tijdens uw eerste huwelijk woonde u in de wijk Mansour tot en met uw echtscheiding in het jaar 2016. Na uw echtscheiding woonde u nog één maand bij uw moeder en haar tweede man in de Al Mashtal wijk. Hierna zou u in Bagdad Al Jadidah hebben gewoond voor een paar maand (CGVS R. I p. 3-4). Geconfronteerd met de verklaringen die u aflegde op de DVZ legde u uit dat Mashtal en Bagdad al Jadidah naast elkaar liggen (CGVS R. I p. 15). Dit vormt echter geen verklaring voor het feit dat u bij de DVZ vermeldde slechts op twee verschillende adressen te hebben gewoond, terwijl uit de verklaringen die u aflegde op het CGVS duidelijk blijkt dat u na uw beweerde scheiding nog elders woonde. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de wijk Mansour, waar u gewoond zou hebben met uw beweerde eerste man, níet in de buurt van Bagdad Al Jadidah, Mashtal of Al Gadeer zou liggen (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier), wat het dan ook eens zo raar maakt dat u deze woonplaats helemaal niet heeft vermeld tijdens uw gehoor op de DVZ. Geconfronteerd met de inconsistente verklaringen wat betreft uw huwelijk verklaarde u dat er tijdens de registratie een Tunesische of Marokkaanse tolk was die u niet had begrepen (CGVS R. I p. 15). Hoewel niet uitgesloten kan worden dat er misverstanden plaatsvonden tijdens het overlopen van personalia op de DVZ lijkt de kans dat dit gebeurd zou zijn in uw geval bijzonder klein. Uw man S. werd immers een maand na u op de DVZ geïnterviewd. Tijdens zijn interview werd exact dezelfde huwelijksdatum genoteerd. Het jaartal '2013' kwam eveneens terug bij het overlopen van de verschillende woonplaatsen van S., waardoor er dan ook weinig geloof gehecht kan worden aan het feit dat deze inconsistentie zou berusten op een misverstand met de tolk. Omwille van deze tegenstrijdigheden kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw huwelijk met D. A., waardoor de rest van uw relaas op losse schroeven komt te staan.

Ook over de relatie die u met uw beweerde ex-man had na uw scheiding kunnen uw verklaringen niet overtuigen. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op de DVZ: "Op een bepaald moment, ik en mijn volgende man begonnen elkaar geregeld te zien. Toen mijn vroegere man dit te weten kwam is hij begonnen met mij te vervolgen en me te bedreigen en me te slaan. Op een bepaald moment, wanneer mijn ex-man te weten kwam dat ik een relatie heb met mijn volgende man, dan moesten we huwen (...) Wanneer mijn ex-man te weten kwam dat ik trouwde met mijn huidige man dan begon hij me te achtervolgen. Hij wilde mijn dochter van mij afnemen en ik kan niet leven zonder mijn dochter. Mijn ex-man ging later naar mijn familie en mijn clan en hij legde hen uit wat zijn standpunt was (...) Mijn ex-man ging verder met mij te stalken tot op het moment dat hij ontdekte waar ik woonde. (...)” (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Tijdens uw gehoren op het CGVS verklaarde u echter dat u geen problemen had met uw eerste man vóór de dood van uw dochter (CGVS R. II p. 11). Uw eerste man zou nooit geprobeerd hebben uw dochter van u af te nemen. Pas na de dood van uw dochter zou uw eerste man over uw relatie met S. te weten zijn gekomen (CGVS R. II p. 11-12). Deze twee versies van de feiten zijn echter moeilijk met elkaar verenigbaar. Dergelijke grove inconsistenties doen dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder dient er opgemerkt te worden dat er niet zomaar geloof gehecht kan worden aan de dood van uw dochter. Om te beginnen is het opmerkelijk dat u buiten de overlijdensakte van uw dochter – waarvan u slechts een kopie voorlegde – het CGVS geen enkel identiteitsdocument van uw dochter kan bezorgen. Dit is zeer opmerkelijk. Gezien u de voogdij had over uw dochter, kan van u verwacht worden dat u over enige documenten van uw dochter zou beschikken. U verklaarde dat de originele documenten van uw dochter bij haar vader lagen. U gebruikte zelf een kopie van de documenten, die u echter evenmin kon voorleggen aangezien die op uw oude telefoon zouden staan die u kwijtspeelde (CGVS R. I p. 10).

Verder dient opgemerkt te worden dat u inconsistente verklaringen aflegde over de gebeurtenissen die plaatsvonden de dag van uw dochters dood. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op de DVZ dat de oom van uw man S. uw dochter kwam ophalen. Toen ze buiten gingen hoorden jullie schoten. Jullie gingen buiten kijken en ontdekten de dochter die gedood was (CGVS vragenlijst R. nr. 3.5). U legde eveneens een attest voor van psychologische opvolging. In dit attest worden uw verklaringen geciteerd, die in dezelfde lijn liggen met de verklaringen die u aflegde op de DVZ. U zou volgens deze psychologe hebben verklaard dat u buiten schreeuwen hoorde, dat u ging kijken wat er aan de hand was en uw dochter en de nonkel van uw man vermoord en bedekt met bloed in de auto zag (zie document 4 in groene map). Tijdens uw gehoor op het CGVS legde u echter andere verklaringen af. Zo verklaarde u dat uw dochter werd opgehaald door de oom van uw man. Enige tijd later werd uw man opgebeld door een andere oom. Die vertelde hem dat zijn oom en een meisje werden doodgeschoten en dat de politie kwam die hen meenam naar het ziekenhuis. Jullie gingen vervolgens naar de plaats van het incident. Uw dochter en de oom van uw man waren hier niet meer, maar waren reeds in het ziekenhuis. Jullie gingen vervolgens naar het ziekenhuis waar u het lichaam van uw dochter zag (CGVS R. I p.11-12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen verklaarde u dat de psycholoog een Tunesische vrouw was die jullie dialect niet verstond (CGVS R. II p. 14). Het is echter weinig geloofwaardig dat zowel tijdens uw gehoor op de DVZ als tijdens uw psychologische consultatie hetzelfde misverstand zou hebben plaatsgevonden. Deze inconsistente verklaringen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de omstandigheden waarin uw dochter gestorven zou zijn.

S. slaagde er tijdens zijn gehoor op de DVZ niet in de dood van S. juist te situeren. Wanneer hij gevraagd werd hoeveel tijd er zat tussen de dood van S. en zijn ontvoering verklaarde hij dit niet te weten. Gevraagd hoeveel tijd ongeveer tussen de twee gebeurtenissen zat moest hij opnieuw het antwoord schuldig blijven. Hij verklaarde ontvoerd te zijn tussen de vierde en de vijfde maand. Een paar dagen na zijn ontvoering vertrok hij. Gevraagd in welke maand hij de dood van S. dan zou situeren verklaarde hij dit niet te weten. Nogmaals gevraagd of hij geen enkel idee had wanneer uw dochter stierf of hoe lang voor zijn ontvoering of voor zijn vertrek uit Irak dit was, verklaarde hij problemen te hebben met zijn geheugen (CGVS vragenlijst S. nr. 3.5). Deze uitleg volstaat niet. Van dergelijke ingrijpende gebeurtenissen kan immers wel verwacht worden dat ze als het ware in het geheugen gegrift staan van degene die ze doormaakt. Er kan dan ook verwacht worden dat Samir ten minste bij benadering zou kunnen zeggen wanneer de gebeurtenissen plaatsvonden, en op zijn minst enige indicatie zou kunnen geven van hoeveel tijd er tussen die twee traumatische gebeurtenissen zou zitten. S. legde een medisch attest voor waarin verschillende littekens werden beschreven. Er werd genoteerd dat een van de verwondingen die hij zou hebben opgelopen in 2015 ervoor zorgde dat hij cognitieve problemen heeft. Uit het medisch attest blijkt echter niet dat zijn cognitief geheugen dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. De loutere vermelding dat uw man geheugenproblemen zou hebben, waarbij verder geen info wordt gegeven over de aard of de ernst van deze problemen vormt aldus geen verschoning voor de vaststellingen gemaakt. In dit verband kan er trouwens op gewezen worden dat uit een analyse van de gehoorverslagen blijkt dat uw man wel degelijk in staat was om gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen (namen, data, plaatsen, e.d.) af te leggen. De vaagheid die werd vastgesteld betreft bovendien geen detail maar heeft betrekking op elementen die aan de essentie van jullie vervolgingsvrees raken. Dit attest vermag bijgevolg niet de geloofwaardigheid van S. verklaringen te herstellen.

Er kan evenmin geloof gehecht worden aan de ontvoering van uw man. Hoewel u tijdens uw gehoor op de DVZ sprak over de ontvoering van uw man in 2017 zweeg u hierover in alle talen tijdens uw eerste gehoor op het CGVS. Gevraagd om alle incidenten te vertellen die plaatsvonden in Irak, vertelde u over uw eerste huwelijk, scheiding en de dood van uw dochter. Nergens vermeldde u de ontvoering van S. (CGVS R. I p. 11). U vertelde dat uw man bedreigd werd door H. S. en A. S.. Gevraagd of jullie buiten de dood van uw dochter en de bedreigingen door H. en A. nog andere zaken hadden meegemaakt antwoordde u van niet. Uit uw verklaringen bleek dat de bedreigingen van H. en A. louter telefonisch waren. Gevraagd of S. nog andere problemen had buiten deze telefonische bedreigingen vertelde u dat hij niets aan u verteld had over andere problemen.

Nogmaals gevraagd of uw man niets anders meemaakte dan telefonische bedreigingen antwoordde u het niet te weten. Wanneer u verteld werd dat u tijdens uw interview op de DVZ nog over een ander incident sprak en gevraagd werd of u wist waarover het ging, antwoordde u dat het eigenlijk hetzelfde was als het gehoor op het CGVS (CGVS R. I p. 13). Pas wanneer u geconfronteerd werd met het feit dat u tijdens uw gehoor op de DVZ had gezegd dat uw man nog iets had meegemaakt na de dood van uw dochter verklaarde u dat hij ontvoerd werd. U zou dit niet eerder hebben verteld omdat u veel vergat door de zwangerschap en door uw problemen (CGVS R. I p. 13). Het lijkt echter weinig aannemelijk dat u dergelijke ingrijpende gebeurtenis als de ontvoering van uw eigen man – waardoor u drie dagen alleen en doodsbang thuis zat (CGVS R. II p. 12) – zou zijn vergeten. Deze vage verklaringen omtrent de gebeurtenissen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan. Verder dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over de motieven van de ontvoering van uw man evenmin consistent zijn. Zo bleek immers uit de verklaringen die u aflegde tijdens uw gehoor op de DVZ dat uw ex-man verantwoordelijk was voor de ontvoering van uw man. U verklaarde immers: “Na enige tijd mijn man werd bedreigd door mijn ex-man en na een zekere tijd mijn man werd gekidnapt, ontvoerd. (...) Ik wil hier preciseren dat mijn ex-man probeerde om mijn dochter te kidnappen om mij te doen afzien, maar dat dit niet gelukt is omdat mijn dochter werd gedood. Ze slaagden er dus niet in om haar te kidnappen. En dan ging hij verder om mij te doen afzien door mijn man te kidnappen.” (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Dit terwijl uit de verklaringen die u aflegde tijdens uw gehoren op het CGVS blijkt dat u geen idee of vermoeden heeft door wie uw man werd ontvoerd, noch dat u in het verleden evenmin dergelijk vermoedens heeft gehad (CGVS R. II p. 13). Geconfronteerd met de verklaringen die u aflegde op de DVZ verklaarde u dat het interview met de tolk slecht was omdat u de tolk niet snapte en dat de tolk u duidelijk niet begreep (CGVS R. II p. 14). Dit lijken louter post factum verklaringen ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheden. Uit niets in het DVZ verslag blijkt immers dat er zich problemen hebben voorgedaan tussen u en de tolk. Meer zelfs, uw verklaringen op de DVZ werden gedetailleerd genoteerd en er werden u meerdere bijvragen gesteld om er zeker van te zijn dat uw verhaal correct begrepen werd. Indien er daadwerkelijk zulke ernstige problemen hadden plaatsgevonden kan bovendien verwacht worden dat u deze zou vermelden bij aanvang van uw gehoor op het CGVS wanneer u hiernaar gevraagd werd. U vertelde slechts dat er bij uw gehoor op de DVZ één of twee woorden anders geschreven werden en niet in uw dialect werden genoteerd. U twijfelde of uw verklaringen daardoor juist of fout werden geïnterpreteerd, maar maakte deze twijfel niet kenbaar op de DVZ toen zij uw verklaringen voorlezen, noch aan uw advocaat toen zij met u uw verklaringen overliep. U kon evenmin vertellen welke zaken er volgens u anders zouden zijn genoteerd (CGVS R. I p. 2-3). Indien er daadwerkelijk fouten gebeurden in de neerslag van uw verklaringen kan echter van u verwacht worden dat u dit zou aangeven én dat u op de hoogte zou zijn van de fouten die gebeurd waren. Uw vage verklaringen laten niet toe te concluderen dat er fouten zouden zijn gebeurd. S. verklaarde dan weer dat zijn ontvoering kaderde in de problemen die hij had met H. S.. H. S.. zou naar zijn winkel gekomen zijn om commissie te vragen. Hij gaf S. drie dagen de tijd om hem het geld te bezorgen. Hij bedreigde S.. Na deze drie dagen werden S. en S. oom gedood door H. S.. De ontvoering van S. enige tijd later zou ook door H. S. zijn gebeurd (CGVS S. II p. 12-13). Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan de ontvoering van uw man, noch aan de dood van uw dochter, kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen met H. S. die uw man zou hebben gehad.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uw man aanhaalde dat hij een ander probleem had omwille van zijn achternaam ‘Al Nossri’. Dit zou voor de milities een groot probleem vormen omwille van het feit dat Saddam Hoessein van dezelfde stam afkomstig is. S. verklaarde dat zijn ouders gedwongen waren Tikrit te verlaten. Hij zou omwille van deze naam gediscrimineerd worden, en ondanks zijn goede punten niet naar de faculteit ingenieurswetenschappen zijn mogen gaan, zijn ooms zouden 50.000 EUR in plaats van tien dollar hebben moeten betalen voor het bekomen van een elektronische identiteitskaart, hij zou bij de aankoop van een nieuwe auto veel langer dan normaal moeten wachten,... (CGVS S. II p. 17-18).

Omwille van de algemene ongeloofwaardigheid van jullie verklaringen – jullie legden ongeloofwaardige verklaringen af omtrent jullie geloof, huwelijk, woonplaatsen en meegemaakte vervolgingsfeiten – kan dit feit niet zomaar voor waar aangenomen worden. Enkele vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bewering. Zo dient immers opgemerkt te worden dat S. tijdens zijn gehoor op de DVZ verklaarde in Bagdad te zijn geboren. Hij haalde aan van zijn geboorte tot en met het jaar 2013 in Bagdad Al Jadidah te hebben gewoond (DVZ vragenlijst nr. 4, 5, 10 p. 5). Nergens vermeldde hij enige link met Tikrit. Pas tijdens het overlopen van zijn geboorteplaats en woonplaatsen op het CGVS vertelde hij dat hij geboren werd in Tikrit. Wanneer werd opgemerkt dat er eerder Bagdad werd genoteerd tijdens zijn aanvraag, verklaarde hij dat zijn burgerlijke stand naar Bagdad verhuisde toen zijn familie in Bagdad ging wonen (CGVS S. I p. 2-3).

Dit vormt echter nog steeds geen verklaring voor het feit dat S. naliet te vertellen dat hij tot zijn vijfde jaar in Tikrit zou hebben gewoond en daar ook werd verdreven. Deze vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze feiten.

Verder dient opgemerkt te worden dat – indien S. in Irak werkelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen omwille van het behoren tot deze stam – er verwacht kan worden dat hij enige documenten zou kunnen voorleggen waaruit blijkt dat hij ook effectief tot deze stam behoort. Buiten een kopie van jullie huwelijksakte legde hij echter geen enkel officieel identiteitsdocument neer waarmee hij zijn behoren tot de stam aannemelijk kan maken. Over het ontbreken van de documenten legde hij inconsistente verklaringen af. Zo verklaarde hij tijdens zijn gehoor op de DVZ dat zijn paspoort werd gestolen in het kamp in Griekenland, net als zijn identiteitskaart en geboorteakte. Hij zou een kopie van dit alles op memorycard hebben (DVZ vragenlijst S. nr. 27-29, p. 11). Wanneer hij tijdens zijn tweede gehoor op het CGVS werd gevraagd naar identiteitsdocumenten vertelde S. enkel dat hij een kopie van zijn paspoort reeds afgaf. Geconfronteerd met de verklaringen op de DVZ antwoordde hij alle documenten kwijt te zijn geraakt onderweg. De USB stick met documenten zou eveneens kwijt zijn. Wanneer hij nogmaals werd gevraagd of hij dan nog een kopie van zijn paspoort had verklaarde S. opeens dat hij zijn assistent om hulp zou vragen en dat hij zijn documenten, rijbewijs, woonstkaart, identiteitskaart en nationaliteitsbewijs in zijn mailbox zou zoeken en deze documenten de dag na het gehoor zou opsturen (CGVS S. II p. 18). Het CGVS ontving tot op heden echter geen documenten.

Daarenboven lijkt het niet geloofwaardig dat – indien S. werkelijk enige vrees zou hebben omdat hij tot de Al Nossri stam zou behoren – hij dit niet eerder zou hebben vermeld. Zo laat hij na enige vrees met betrekking hiermee te formuleren tijdens zijn DVZ gehoor. Nergens tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS haalt hij dit aan. Gevraagd waarom S. dit niet eerder vertelde, verklaarde hij dat hij zich voor zijn interview niet voorbereidde, maar gewoon vertelde wat hij meemaakte (CGVS S. II p. 18). Nochtans beweert S. dat al zijn problemen met de milities gelinkt zijn aan zijn achternaam, ook de problemen met D. en S. zouden hiermee te maken hebben. Ze wisten immers dat hij van Al Nossri was en dat deze stam heel zwak zou staan in het land en geen steun kreeg (CGVS S. II p. 17). In dit opzicht is het des te opmerkelijk dat S. deze problemen niet eerder zou hebben vermeld.

Uit geheel van bovenstaande vaststellingen kan dan ook niet afgeleid worden dat S. tot de Al Nossri stam zou behoren, noch dat hier enige vrees mee gepaard zou gaan.

Zowel u als uw man haalden daarenboven aan in Griekenland bekeerd te zijn tot het christendom, en meer bepaalt tot de 'Getuigen van Jehova' (CGVS R. I p. 3, 14, CGVS S. I p. 3). Gevraagd of u een vrees had in Irak met betrekking tot uw bekering, verklaarde u dat u vreesde te worden vermoord. De overheid in Irak zou in handen zijn van sjiieten die angstig zijn voor alle andere groeperingen (CGVS R. I p. 14). Ook uw man S. verklaarde dat hij in Irak veel problemen zou krijgen indien hij als jonge man van geloof zou veranderen (CGVS S. II p. 5).

Er kan echter geen geloof gehecht worden aan jullie voorgehouden bekering.

Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat zowel u als uw man beweerden reeds een sterke affiniteit met het christendom te hebben gehad in Irak zelf. Uw man verklaarde dat hij voor 'Gorish', een christelijke vrouw, had gewerkt waarmee hij later bevriend geraakte. Hij zou haar verschillende keren per week naar een katholieke kerk in de wijk 'Karadat Maryam' hebben gebracht, waar hij kaarsjes brandde en smeekbeden deed aan de profeet Jezus (CGVS S. II p. 4-5). S. verklaarde dat zijn liefde voor het christendom aangeboren was in zijn hart en dat hij, toen hij in 2010 naar de kerk ging dit zonder nadenken deed (CGVS S. II p. 7). Uzelf zou verschillende christelijke vriendinnen hebben met een beter karakter en een betere ziel dan uw islamitische vriendinnen. U zou zich op uw gemak hebben gevoeld bij uw islamitische vriendinnen thuis (CGVS R. II p. 4). In Griekenland zouden jullie voor het eerst met de Getuigen van Jehova in contact zijn gekomen. Jullie spraken deze mensen zelf aan toen ze naar het kamp kwamen, omdat jullie reeds met het idee speelden jullie naar het christendom te bekeren (CGVS R. II p. 3-4). U zou zich reeds sinds uw verblijf in Griekenland als christen beschouwen (CGVS R. I p. 14). S. verklaarde zich vanaf juni 2018 als christen te zien (CGVS S. I p. 3). In dit opzicht is het dan ook zeer vreemd dat jullie niets over dit asielmotief zouden hebben verteld tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), des te meer gezien jullie zelf een vrees aanhalen met betrekking tot een bekering. U en uw man werden respectievelijk in november en december door ambtenaren van de DVZ gehoord. Wanneer jullie gevraagd werden naar jullie religie verklaarden jullie allebei echter soennitische moslims te zijn (DVZ vragenlijst R. nr. 9, p. 5, DVZ vragenlijst S. nr. 9 p. 5).

Gevraagd waarom u tijdens uw gehoor op de DVZ verklaarde moslima te zijn, antwoordde u dit niet te weten. U verklaarde slechts dat op de identiteitskaart die u indiende stond dat u moslima was, en dat u op basis daarvan verklaarde moslima te zijn (CGVS R. I p. 14). Deze verklaring volstaat niet. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u geen identiteitsdocumenten voorlegde. Indien u zich daadwerkelijk als christen beschouwde en hierdoor een vrees voor vervolging bij terugkeer naar Irak zou lopen, lijkt het bovendien weinig geloofwaardig dat u tegenover de Belgische asielinstanties zou verklaren moslim te zijn, en wanneer u gevraagd werd naar uw vrees bij terugkeer in Irak, hier evenmin iets over te zeggen. Uw man verklaarde als uitleg hiervoor dan weer dat hem veel vragen werden gesteld en dat op het paspoort dat hij voorlegde stond dat hij een moslim was (CGVS S. I p. 3). Er dient echter opgemerkt te worden dat op het Irakese paspoort geen religie wordt vermeld. Het feit dat jullie jullie bekering/affiniteit voor het christendom nalaten te vermelden, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan.

Verder dient opgemerkt te worden dat jullie vage verklaringen afleggen omtrent de beweegredenen die jullie van de islam zouden hebben doen afkeren. Zo beweerde u zich van de islam te hebben afgekeerd omdat u hier niets van kende. Tegelijkertijd dient opgemerkt te worden dat u geen enkele moeite deed iets over de islam te weten te komen. Gevraagd naar het waarom verklaarde u dat u de islam niet leuk vond omdat u een hoofddoek moest dragen, moest thuisblijven en geen korte kledij mocht aandoen. De motieven die u aanhaalt om u tot een andere godsdienst te wenden zijn dan ook eerder utilitair, zoals het kunnen kleden hoe u wilt,... U zegt dat de liefde u aantrok in het christendom, maar wist niet of deze binnen de islam eveneens belangrijk is (CGVS R. II p. 5-6). Verder verklaarde uzelf niet onmiddellijk overtuigd te zijn geraakt van de Jehova's. Dit zou enige tijd hebben gekost. Uw verklaringen over de manier waarop u overtuigd geraakte, blijven echter zeer vaag. Zo legde u zelf uit dingen in 'het boek' te hebben gehoord die u overtuigden. Wanneer u vervolgens gevraagd werd welke zaken u dan overtuigden moest u elk antwoord schuldig blijven. U verklaarde zich niet goed te voelen en wilde pauzeren. Ook na deze pauze kon u echter geen duidelijk antwoord geven op deze vraag, nochtans iets dat u zelf spontaan had vermeld (CGVS R. II p. 8). Op basis van dergelijke verklaringen kan men dan ook bezwaarlijk besluiten dat uw 'afkeer' van de islam en de motivatie u te bekeren tot een ander geloof u is ingegeven door een gegronde en weloverwogen persoonlijke ontwikkeling en een evolutie van inzichten in uw eigen geloof.

Uzelf verklaarde reeds in Irak over het christendom te hebben gehoord van uw christelijke vriendinnen (CGVS R. I p. 4). Verder zouden jullie in het kamp in Griekenland een Syrische buurvrouw hebben die zich had aangesloten bij de Getuigen van Jehova. Zij kwam samen met haar man bij jullie langs om jullie uitleg over het geloof te geven, ongeveer een uur per dag (CGVS R. II p. 4). In Griekenland gingen jullie één tot twee keer per week naar ontmoetingen met de Getuigen van Jehova. Hier was niet vaak een tolk bij aanwezig (CGVS R. II p. 8). De personen die jullie daar leerden kennen brachten jullie in contact met de gemeenschap in België. Twee a drie maand na jullie aankomst in België begonnen jullie naar ontmoetingen van de Getuigen van Jehova in België te gaan (CGVS R. II p. 8). Sinds jullie van centrum verhuisden, komen twee Getuigen, C. en S., elke vrijdag bij jullie langs in het centrum om samen het nieuwe geloof te bestuderen (CGVS R. II p. 6). Gezien jullie regelmatig contact hadden met de leden van de geloofsgemeenschap en gezien jullie deelnamen aan lezingen en ontmoetingen kan dan ook verwacht worden dat jullie reeds enige kennis over het geloof van de Getuigen van Jehova zouden hebben. Zelfs de basiskennis ontbrak jullie echter. Zo verklaarde u dat er naar de ontmoetingen in België iemand kwam die een beetje Arabisch sprak en die een presentatie met een groot scherm deed over de verhalen uit het Heilig Boek. Gevraagd over deze verhalen te vertellen, verklaarde u zich dit niet te herinneren. U kon slechts vertellen dat er verhalen waren over een heilige persoon die Paulus heette (CGVS R. II p. 6). Omwille van de zwangerschap en het feit dat u zich psychisch niet goed voelde, kon u niet alles vatten wat er over het geloof verteld werd. Gevraagd naar lezingen die u waren bijgebleven verklaarde u alles te zijn vergeten. Wanneer u gevraagd werd wat er dan precies in het Heilig Boek staat verklaarde u slechts "Verhalen en dingen. Geen verhaal verhaal, hoe moet ik het uitleggen?" Aangemoedigd om toch te proberen hierover te spreken vertelde u dat in het Heilig Boek geschreven werd over "Jehova" of God, en over het feit dat je dicht bij hem moet blijven, over het feit dat hij barmhartig is en graag vergeeft. Opnieuw gevraagd wat voor verhalen er dan in het Heilig Boek staan, antwoordde u naast de kwestie (CGVS R. II p. 7). U wist niet door wie het Heilig Boek werd geschreven, wist niet of het Heilig Boek uit verschillende delen bestond en twijfelde sterk of het Heilig Boek ook nog Bijbel werd genoemd (CGVS Randa II p. 7). Gevraagd over wie – naast Paulus – nog werd geschreven in het Heilig Boek, verklaarde u dit niet te weten. U wist niet welke personen nog belangrijk waren voor de Jehova's, noch of de Jehova's feestdagen vierden. Gevraagd naar Jezus Christus verklaarde u dat dit de zoon van God was. De Heilige Maria zou getrouwd zijn met Jozef en dan een kind hebben gemaakt dat Jezus noemde.

Hij werd gekruisigd om de fouten van de mensen goed te maken. U wist echter niets anders over Jezus, kon niets vertellen over zijn leven, wist niet door wie of waarom Jezus werd gekruisigd, noch welke zaken er voor zijn dood gebeurden. U weet evenmin hoe Jehova's tegenover mensen van een andere religie of strekking staan, opmerkelijk gezien uzelf uit een islamitische context afkomstig bent (CGVS R. II p. 9). U verklaarde zelf nog student te zijn, maar wil zich in de toekomst graag laten dopen. Uw dochter zou na haar geboorte gedoopt worden door de Getuigen van Jehova (CGVS R. II p. 9-10). Uit informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter de Getuigen van Jehova de doop zien als een symbool van persoonlijke toewijding aan God, de belangrijkste belofte die iemand kan maken. Pasgeboren kinderen kunnen hier niet bewust voor kiezen en worden dan ook niet gedoopt. Uw verklaringen hieromtrent kunnen dan ook niet kloppen. Uw man S. kon weinig meer dan u vertellen. Hoewel hij in Griekenland naar de kerk ging met zowel katholieken als jehova's, kon hij niets vertellen over enige verschillen tussen de Jehova's en de katholieken (CGVS S. II p. 8). S. wist dat het Heilig Boek door verschillende personen werd geschreven (en gaf de namen Paulus en Johannes), maar kon niet vertellen wat er dan precies in het Heilig Boek stond. Hij vertelde in Jezus te geloven, maar refereerde steeds naar hem als 'profeet'. Hoewel S. beweerde veel verhalen over Jezus te kennen, kon hij niets anders vertellen dan dat Jezus doden terug tot leven zou kunnen wekken. S. kon niet op meer verhalen over Jezus komen en kon evenmin iets vertellen over diens geboorte (CGVS S. II p. 9). Jullie zelf verklaarden dat jullie nog maar studenten waren en nog niet echt bekeerd waren tot het christendom. Zo verklaarden jullie de lacunes in jullie kennis. Jullie vage en incorrecte verklaringen laten dan ook niet toe te constateren dat jullie een oprechte en diepgewortelde overtuiging en intentie hebben om zich tot het geloof van de Getuigen van Jehova te bekeren. Het lijkt immers niet geloofwaardig dat jullie zo weinig wezenlijks zouden kunnen vertellen over de kern van een geloof waartoe jullie beweren zich in de toekomst te zouden willen bekeren.

Geheel aan bovenstaande vaststellingen laten dan ook niet toe te concluderen dat jullie in Irak een gegronde vrees voor vervolging zouden dienen te koesteren omwille van jullie afkeer tot de islam en jullie genegenheid voor het christendom.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 paragraaf 2 a) of b) bestaat.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschoefd heeft.

ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door jullie voorgelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande conclusie. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u van uw Irakese documenten (scheidingsakte, huwelijksakte, overlijdensakte van uw dochter en van de oom van S. en de brief van de stam van S.) slechts een kopie kan voorleggen, waardoor de authenticiteit ervan moeilijk na te gaan is. Deze documenten hebben verder onvoldoende bewijskracht voor het aantonen van uw gegronde vrees voor vervolging. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Irak met betrekking tot het verkrijgen van documenten, wat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert. De medische documenten die u voorlegt in verband met uw zwangerschap vertellen niets over uw vrees bij terugkeer naar Irak. Zoals reeds eerder beargumenteerd kan het attest dat S. neerlegde jullie geloofwaardigheid niet herstellen. Het attest biedt geen verklaring voor de vastgestelde vaagheden en inconsistenties, net zo min het een bewijs vormt van de voorgehouden vervolgingsfeiten. In het psychologisch attest dat u voorlegde wordt uw relaas beschreven. Er wordt tevens vermeld dat u lijdt aan symptomen van post-traumatische stress. U zou nachtmerries hebben slaapproblemen, paniekaanvallen, verlatingsangst, obsessieve gedachten rond het idee "de dood",.... Zoals reeds eerder aangehaald kan er echter geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Meer zelfs, tussen uw relaas op het CGVS en de verklaringen die genoteerd werden in het psychologisch attest, werden inconsistenties opgemerkt. Dit attest vormt aldus geen bewijs dat uw psychische moeilijkheden een rechtstreeks gevolg zouden zijn van uw beweerde vervolgingsfeiten en vermag bijgevolg niet de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. In naam van uw man X S. S.J. (CGVS 18/20088B, O.V. 8.721.988) werd dezelfde beslissing genomen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Een enig middel wordt afgeleid uit de schending van:

"de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève;

-artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980; (verder: Vreemdelingenwet)

-het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten);

-de motiveringsplicht;

-beoordelingsfout".

2.1.2. Inzake de toekenning van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verklaren verzoekers te volharden in hun verklaringen zoals afgelegd bij het persoonlijk onderhoud.

Verzoekers stellen dat asielrelaas complex is. Zij hebben problemen gekend met verschillende personen en hebben een aantal traumatische gebeurtenissen meegemaakt, zoals de dood van de dochter van verzoekster en gewelddaden ten aanzien van verzoeker.

Verzoekers verwijzen naar de sporen van de gebeurtenissen die zij doorgemaakt hebben.

Het lichaam van verzoeker vertoont de littekens die bewijzen dat hij het slachtoffer is geweest van wanbehandelingen (stuk 4). Hij vertoont ook cognitieve problemen, die ertoe leidden dat bij hem in het kader van zijn asielprocedure het bestaan van bijzondere procedurele noden werden vastgesteld.

Verzoekster lijdt aan symptomen van posttraumatische stress, ook bij haar werd het bestaan van bijzondere procedurele noden vastgesteld.

Verzoekers hebben hun best gedaan om het complexe asielrelaas te staven aan de hand van documenten. Hoewel zij er niet in slaagden originele documenten te bekomen, legden zij met betrekking tot belangrijke aspecten van hun asielrelaas bewijselementen voor (overlijdensakte van de dochter van verzoekster alsook een van de oom van verzoeker; scheidingsakte van het huwelijk met de eerste man van verzoekster; attest van de clan van verzoeker; huwelijksakte van het huwelijk tussen verzoekster en verzoeker).

Het feit dat twijfels bestaan over bepaalde aspecten van hun asielrelaas, ontslaat de Belgische asielinstanties niet van de plicht hun nood aan bescherming op zorgvuldige wijze te beoordelen.

Gezien hun mentale kwetsbaarheid dienen de documenten als een belangrijke aanvulling op hun verklaringen beschouwd te worden.

2.1.3. Wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet rekening worden gehouden met het profiel van verzoekende partijen bij de beoordeling van het risico in het kader van deze bepaling. Het CGVS moet toepassing maken van het concept van "*sliding-scale*", afgeleid van het "*El Gaffaj*" arrest.

Verzoekers verwijzen naar de principes inzake de beoordeling van de veiligheidssituatie, zoals onder meer gesteld in arresten van de Algemene Vergadering van de Raad. Verzoekers zijn het oneens met de stelling dat ze nalaten het bewijs te leveren dat in hun hoofde sprake is van persoonlijke omstandigheden. Verweerder heeft aan zowel eerste als tweede verzoeker het bestaan van bijzondere procedurele noden vastgesteld; voor verzoekster werd op basis van een psychologisch attest vastgesteld dat zij symptomen van posttraumatische stress vertoont en dus psychisch kwetsbaar is. Bovendien zijn verzoekers beide soenniet, wat een verhoogd risico inhoudt. Verzoeker verwijst verder naar zijn achternaam en clan. Verzoekster is in augustus 2019 bevallen en het gezin heeft nu een baby.

Beoordeling

2.2.1. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.2. Inzake de vluchtelingenstatus verwijzen verzoekers naar hun asielrelaas, hun medische situatie en de voorgelegde documenten.

De loutere verwijzing naar voormelde elementen is echter niet dienstig opdat verzoekers aannemelijk kunnen maken dat hun verklaringen en voorgehouden gebeurtenissen geloofwaardig zijn. De bestreden beslissingen motiveren immers op omstandige wijze terecht op basis van het (niet-betwiste) feitenrelaas en verklaringen dat:

- geen geloof gehecht worden aan het huwelijk of aan het voorgehouden profiel van D. A., de persoon waarmee verzoekster zou zijn gehuwd;
- geen geloof gehecht kan worden aan de dood van verzoeksters dochter, onder meer omwille van het gebrek aan identiteitsdocumenten van verzoeksters dochter en inconsistente verklaringen over de gebeurtenissen die plaatsvonden op de dag van de vermeende dood van haar dochter;
- geen geloof gehecht kan worden aan de ontvoering van verzoeker;
- de achternaam 'A.N.' voor verzoeker niet is aangetoond, onder meer omdat verzoeker geen enkel officieel identiteitsdocument neerlegt waarmee hij zijn behoren tot de stam aannemelijk kan maken en hierover ook inconsistente verklaringen aflegt;
- geen geloof gehecht kan worden aan de voorgehouden bekering naar het christendom van verzoekers.

Verzoekers voeren geen concrete betwisting aangaande voorgaande vaststellingen die uitvoerig gemotiveerd werden door verweerder. De verwijzing naar posttraumatische stress in hoofde van verzoekster verhinderde haar niet om haar relaas zonder noemenswaardige problemen te vertellen tijdens de twee gehoren. Verzoekers voeren evenmin een concreet verweer ten aanzien van de motivering aangaande de bijgebrachte documenten (cf. laatste paragrafen van de bestreden beslissingen) en die bijgevolg onverminderd overeind blijft.

Stuk 4 dat werd gevoegd bij het verzoekschrift is een attest tot vaststelling van littekens van verzoekster. Een medisch attest vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

Stuk 5 betreft de geboorte van de dochter van verzoeksters hetgeen niet ter betwisting staat maar niet dienstig is ter staving van hun vermeende vrees voor vervolging.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij de voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekers maakten immers doorheen de opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Irak zouden hebben gekend.

Waar verzoekers verwijzen naar de veiligheidssituatie, blijkt dat de bestreden beslissingen een uitgebreide analyse bevatten van de veiligheidssituatie in Bagdad. Verzoekers brengen geen concrete informatie bij die deze analyse kan weerleggen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekers geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Waar verwezen wordt naar de persoonlijke omstandigheid van soenniet-zijn als risico-verhogende persoonlijke omstandigheid in Bagdad, wordt vooreerst vastgesteld dat de arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben. De loutere verwijzing naar een arrest van de Raad is dan ook niet dienstig om aan te tonen dat de soennitische achtergrond van een persoon een element is dat een verhoogd risico zou opleveren.

De psychische problemen van verzoekster, die haar niet verhinderden het relaas te doen van haar vermeend wedervaren, kunnen evenmin aanzien worden als "*persoonlijke omstandigheden*" die maken dat verzoekers, in vergelijking met andere personen, een verhoogd risico zouden lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Bagdad. De geboorte en aanwezigheid van een baby in het gezin van verzoekers kan evenmin aanzien worden als een persoonlijke omstandigheid die een verhoogd risico meebrengt waardoor verzoekers, in vergelijking met andere inwoners van Bagdad, een verhoogd risico zouden lopen.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS